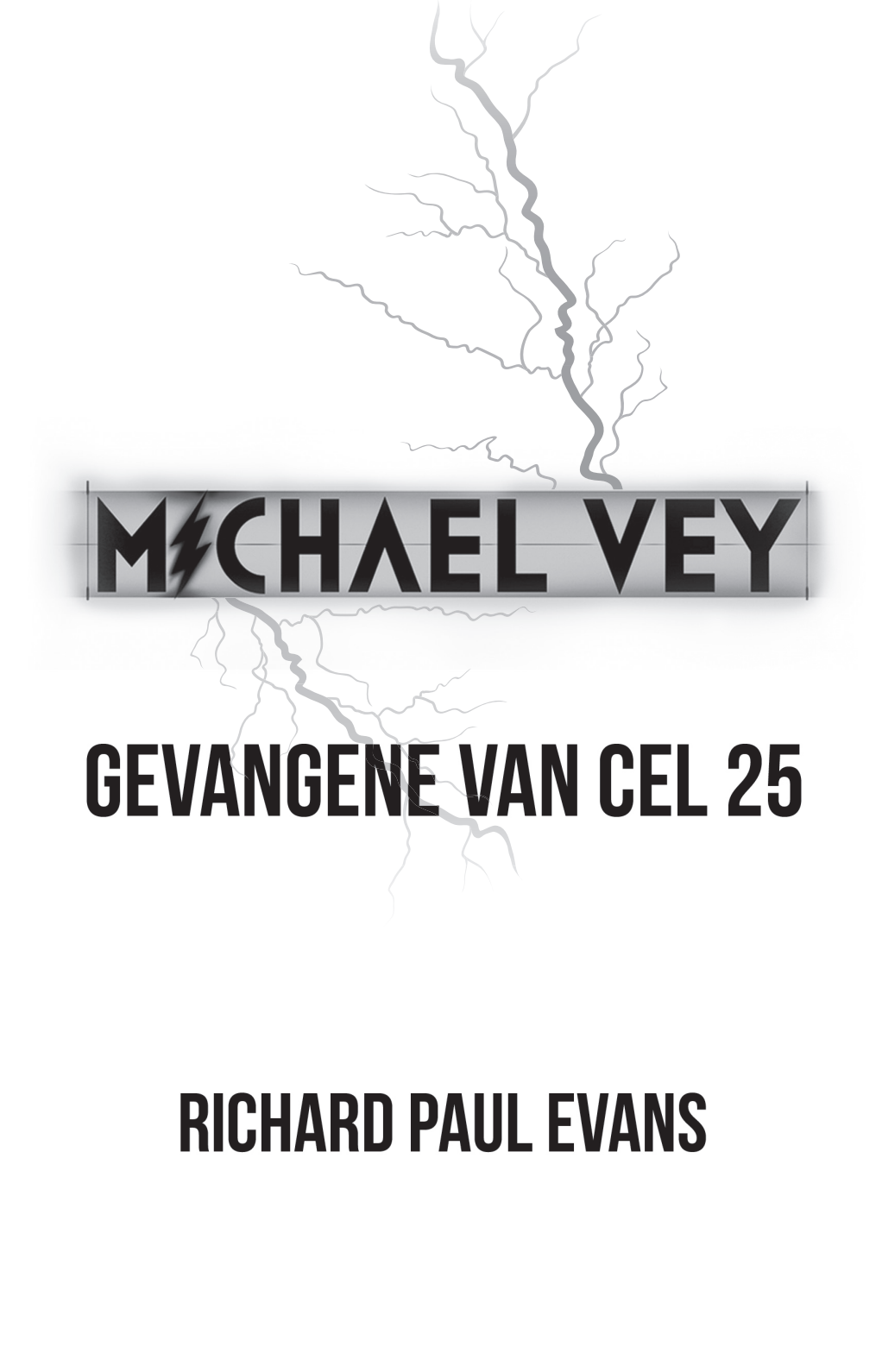

M⚡CHAEΛ VEY

GEVANGENE VAN CEL 25

M⚡CHAEŁ VEY

GEVANGENE VAN CEL 25

RICHARD PAUL EVANS

Deel één

Spiders en eetstokjes

Hebben jullie de laatste twee opgespoord?' De stem aan de telefoon klonk boos en snerpend, als het geluid van autobanden over gebroken glas.

'Nog niet,' zei de goed geklede man aan de andere kant van de lijn. 'Nog niet. Maar we hebben ze bijna, denken we... en ze weten nog steeds niet dat we achter ze aan zitten.'

'Dénken jullie?'

'Twee kinderen tussen miljarden anderen, dat is zoiets als het opsporen van een zoekgeraakt eetstokje in China.'

'Moet ik dat soms tegen de Raad gaan zeggen?'

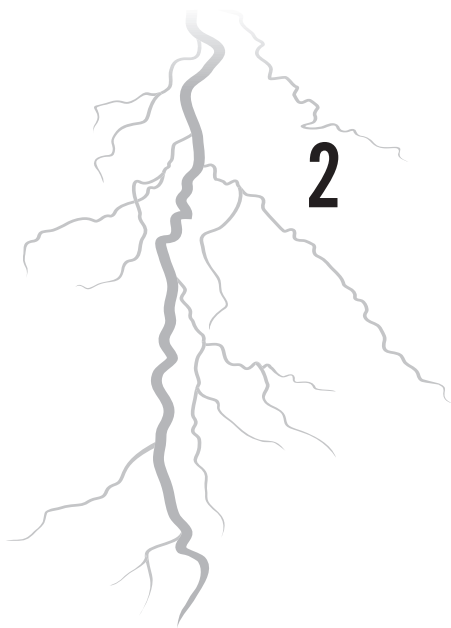
'Maak ze duidelijk dat ik er al vijftien van de zeventien heb opgespoord. Ik heb een beloning van een miljoen voor de laatste twee uitgelooft, we hebben spiders die het web uitkammen en een heel team aan detectives die wereldwijd gegevens natrekken om hun verblijfplaats te achterhalen. Het is een kwestie van tijd voor we ze vinden – of voor ze in de val lopen.'

‘We hebben niet alle tijd van de wereld,’ antwoordde de stem grimmig. ‘Die kinderen zijn al te oud. Je weet hoe moeilijk ze bijdraaien op deze leeftijd.’

‘Dat weet ik maar al te goed,’ zei de goed geklede man, terwijl hij met zijn vulpen, waarin een robijn was verwerkt, op zijn bureau tikte. ‘Maar ik heb zo mijn methodes. En als ze niet bijdraaien, dan hebben we altijd nog Cel 25.’

Er viel een lange stilte, en daarna zei de telefoonstem duister: ‘Ja. Dan hebben we altijd nog Cel 25.’

Het begin

Het is niet zo dat ik op zoek was naar problemen. Dat was niet eens nodig. Met mijn lengte liep ik er gewoon altijd tegenaan.

Mijn naam is Michael Vey, en het verhaal dat ik op het punt sta te vertellen is vreemd. Heel vreemd. Het is mijn eigen verhaal.

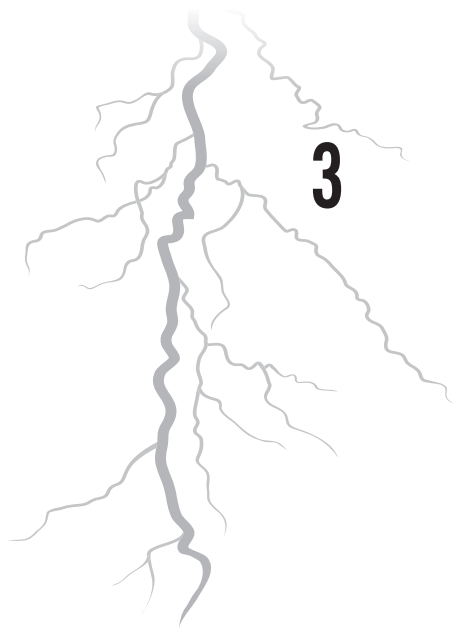
Als je me op weg van school zou tegenkomen, zou ik je waarschijnlijk niet eens opvallen. Dat komt omdat ik net zo ben als jij. Ik ga net als jij naar school. Ik word net als jij gepest. Alleen woon ik in Idaho. Vraag me niet in welke staat Idaho ligt – Idaho is een staat. Het feit dat de meeste mensen niet weten waar Idaho ligt, is precies de reden waarom mijn moeder en ik ernaartoe zijn verhuisd: zodat niemand ons kon vinden. Maar dat maakt deel uit van mijn verhaal.

En behalve dat ik in Idaho woon, is er nog iets waardoor we niet op elkaar lijken. Ten eerste heb ik het syndroom van Gilles de la Tourette. Dat zegt je waarschijnlijk nog minder dan Idaho. Als je iemand op tv ziet die zogenaamd gilles-de-la-tourette heeft, dan zie je ze meestal schreeuwen,

vloeken of blaffen als een hond. De meeste mensen met Tourette doen dat niet. Ik knipper vooral veel met mijn ogen. En als ik het echt moeilijk heb, schraap ik mijn keel of maak ik slikgeluiden. Soms doet het pijn. Soms doen andere kinderen me na. Het valt niet mee om gilles-de-la-tourette te hebben, maar er zijn ergere dingen: bijvoorbeeld dat je vader op je achtste een hartaanval krijgt. Geloof me, dat is veel erger. Daar ben ik nog steeds niet overheen. Misschien lukt dat wel nooit.

Er is nog iets wat je niet van me weet. Dat is mijn geheim. Iets wat mensen meer afschrikt dan je voor mogelijk houdt. Dat geheim is de reden dat we naar Idaho zijn verhuisd. Maar nogmaals, dat maakt deel uit van mijn verhaal. Dus kan ik je alles maar beter meteen vertellen.

Ellende

De kamer van meneer Dallstrom is de ideale plek om mee te beginnen. Of de minst ideale. Meneer Dallstrom is de rector van Meridian High School, waar ik op zit. Als je het mij vraagt is de derde klas het ellendigste schooljaar. En dan bevond ik me ook nog eens op de allerellendigste plek op aarde: de kamer van de rector. Ik zat in de kamer van meneer Dallstrom, als een gek te knipperen.

Je snapt zeker wel dat ik niet bijzonder gesteld ben op meneer Dallstrom, wat een open deur is zoals 'ademen is van levensbelang' of 'Snickers is het lekkerste wat er bestaat'. Niemand bij ons op school mocht meneer Dallstrom, behalve mevrouw Duncan, de dirigente van het schoolkoor. Er stond een foto van meneer Dallstrom op haar bureau, waar ze soms met een weëige blik naar zat te staren. Elke keer als meneer Dallstrom ons via de intercom toesprak, sloeg ze met haar stokje fanatiek op haar muziekstandaard om ons stil te krijgen. Om ons, nadat hij zijn zegje had gedaan, met een zweterig, rood hoofd op het hart te

drukken hoeveel geluk we hadden om door zo'n vastberaden voorvechter van het openbaar onderwijs door de verraderlijke wildernis van de middelbare school te worden geloodst.

Meneer Dallstrom is een kale, spichtige, vogelverschrikker-achtige man met een dikke buik. Denk aan een zwangere Abraham Lincoln zonder baard en met een blond haarstukje in plaats van een hoge hoed en je begrijpt wat ik bedoel. Hij lijkt ook nog eens honderd jaar oud. Op z'n minst.

Toen ik in groep zeven zat, hield onze meester ons voor dat het hoofd van de school net zoiets is als een gezinshoofd dat als een liefhebbende vader over zijn kinderen waakt. Nou, die vergelijking ging niet op voor meneer Dallstrom.

Het was al de tweede keer die maand dat ik me bij hem moest melden voor iets wat iemand anders me had geflikt. Meneer Dallstrom blonk uit in het bestraffen van het slachtoffer.

'Dit is geloof ik al de tweede keer dat je je moet melden,' zei meneer Dallstrom met half toegeknepen ogen. 'Klopt dat, meneer Vey?'

Daar was hij ook een ster in: vragen stellen waar hij het antwoord al op wist. Ik wist nooit goed of ik nou wel of niet moest antwoorden. Ik bedoel, hij wist het antwoord en ik wist het antwoord, dus wat had het voor zin? Waar het om ging, was dat ik die maand voor de tweede keer door Jack Vranes en zijn vrienden was opgesloten in mijn locker. Deze keer hadden ze me er ondersteboven in gestopt, en was ik half bewusteloos toen de conciërge mijn kluisje openmaakte en me naar meneer Dallstroms kamer sleurde.

Jack Vranes was al zeventien en zat nog steeds in de derde. Hij was zo vaak blijven zitten dat hij ondertussen zijn rijbewijs had, een auto, een snor en een tatoeage. Hij noemde zichzelf soms 'Jakhals', wat een

behoorlijke goede omschrijving is aangezien zowel hij als dat beest op kleinere zoogdieren jaagt. Jack had spierballen zo groot als goudrenetten en was niet bang ze te gebruiken. Hij gebruikte ze zelfs maar al te graag. Hij en zijn vrienden, Mitchell en Wade, keken naar *ultimate fighting* op tv, en Jack had Braziliaanse jiu-jitsu-lessen op een sportschool niet ver van onze school. Zijn droom was om in het Octagon te vechten, waar hij mensen voor hun bek kon slaan en er nog voor betaald kreeg ook.

‘Klopt dat?’ herhaalde meneer Dallstrom terwijl hij me nog steeds met zijn ogen vastpinde. Ik knipperde een stuk of tien keer en zei toen: ‘Het was niet mijn schuld, meneer Dallstrom. Ze hebben me ondersteboven in m’n locker geduwd.’ Zo te zien was hij niet erg onder de indruk van wat ik had meegemaakt, dus ging ik verder: ‘Ze waren met z’n drieën en ze zijn ook nog eens stukken groter.’

Mijn hoop op medeleven werd beloond met meneer Dallstroms doodelijke blik. Echt, die moet je zien om het te begrijpen. Vorig semester, toen we in de Griekse mythologieles bij Medusa waren aanbeland – een van de drie Gorgoonse zussen, die mensen konden laten verstenen door ze in de ogen te kijken – begreep ik opeens van wie meneer Dallstrom afstamde. Misschien kwam het door mijn Tourette, maar ik had eruit geflapt: ‘Is dat niet de over-, over-, overgrootmoeder van meneer Dallstrom?’

Iedereen had moeten lachen. Iedereen, behalve meneer Dallstrom, die precies op dat moment onze klas was binnengeslopen. Ik moest een week lang nablijven, wat ook weer niet zo erg was omdat ik dan tenminste niet werd lastiggevallen door Jack en zijn vrienden, die op de een of andere manier nooit moesten nablijven, hoeveel kinderen ze ook in vuilnisbakken duwden of in lockers opsloten. Hoe dan ook, zo kwam ik op meneer Dallstroms lijst van lastige leerlingen te staan.

‘Meneer Vey, je kunt niet in een locker terecht komen zonder zelf mee te werken,’ zei meneer Dallstrom, wat misschien wel de domste uitspraak ooit was. ‘Je had je moeten verzetten.’ Dat was net zoiets als iemand die door de bliksem is geraakt verwijten dat hij in de weg stond.

‘Maar dat heb ik gedaan.’

‘Nou, duidelijk niet goed genoeg.’ Hij haalde een pen tevoorschijn. ‘Wie zijn die jongens die jou zogenaamd in je locker hebben geduwd?’ Meneer Dallstrom hield zijn hoofd schuin terwijl hij zijn pen ongeduldig tussen duim en wijsvinger heen en weer liet gaan. Ik staarde naar de hypnotiserende baan die de pen aflegde.

‘Ik wacht, meneer Vey. Hoe heten ze?’

Dat ging ik hem natuurlijk nooit vertellen. Ten eerste wist hij al wie erachter zaten. Iedereen wist dat Jack meer leerlingen dan boeken in kluisjes had opgeborgen. Ten tweede stond het verklikken van Jack gelijk aan de doodstraf. Ik keek meneer Dallstrom alleen maar aan, terwijl ik als een gek met mijn ogen knipperde.

‘Hou eens op met dat geknipper en geef gewoon antwoord.’

‘Ik kan het u niet vertellen,’ zei ik uiteindelijk.

‘Kan niet of wil niet?’

Kies zelf maar, dacht ik. ‘Ik ben vergeten wie het heeft gedaan.’

Meneer Dallstrom bleef me met half toegeknepen ogen aanstaren. ‘Is dat zo?’ Hij hield zijn pen stil en legde die op zijn bureau. ‘Wat jammer nou. Nu krijg je hun straf er ook nog eens bij. Vier weken nablijven. Ik geloof dat je al weet waar je moet zijn.’

‘Ja, meneer. In de kantine.’

‘Heel goed. Je weet het dus te vinden.’

Zoals ik al zei, blonk meneer Dallstrom uit in het straffen van het slachtoffer. Hij ondertekende een telaatbriefje en gaf het aan mij. ‘Lever

maar in bij je leraar. Je mag weer naar de klas, meneer Vey.'

'Dank u wel, meneer,' zei ik, niet wetend waarvoor ik hem eigenlijk bedankte. Ik verliet zijn kamer en liep langzaam door de lange, lege gang naar biologie. De gang hing vol met posters die de Basketbal Promotie Club had gemaakt, met kreten als VOORUIT, JONGENS, MAAK ZE IN! in schreeuwerige kleuren.

Ik haalde mijn rugzak uit mijn locker en ging naar mijn klas.

Mijn biologieleraar, meneer Poulsen, een gedrongen, kalende man met borstelige wenkbrauwen en dunne plukken haar over zijn schedel gekamd, stak net een betoog af en hield bij mijn binnenkomst midden in een zin op. 'Fijn dat we alsnog van je gezelschap mogen genieten, Vey.'

'Sorry. Ik moest me melden bij meneer Dallstrom. Ik moest dit bij u inleveren.' Ik gaf hem het briefje. Hij nam het zonder er een blik op te werpen aan. 'Ga zitten. We zijn de stof aan het herhalen voor het proefwerk van morgen.'

Alle ogen waren op mij gericht toen ik naar mijn plek liep. Ik zat op de tweede rij van achteren, vlak achter mijn beste vriend, Ostin Liss, een van de slimste gasten op aarde. Ostins naam klinkt Europees of zoiets, maar dat is hij niet. Zijn moeder heeft hem zo genoemd omdat hij in Austin, Texas, is geboren. Jammer genoeg voor Ostin heeft ze het verkeerd gespeld. Ik vermoed dat Ostin is geadopteerd, want ik begrijp niet hoe zo'n slim iemand is voortgekomen uit iemand die niet eens de naam kan spellen van de stad waarin ze woont. Maar al was Ostins moeder misschien niet de slimste persoon op aarde, ik mocht haar graag. Ze had een sterk Texaans accent en noemde iedereen 'schat', wat misschien irritant klinkt maar het niet was. Ze was altijd aardig en had een hele

voorraad rode drop in de kast, alleen maar omdat ze wist dat ik het lekker vond en mijn moeder nooit snoep kocht.

Ostin werd nooit in een locker gestopt, waarschijnlijk omdat hij er niet in paste. Niet dat Jack en zijn vrienden hem met rust lieten: integendeel. Hij had zelfs de ergste vernedering die je kunt bedenken ondergaan: Jack en zijn vrienden hadden voor het oog van iedereen zijn broek uitgetrokken.

‘Hoe was het bij Dallstrom?’ fluisterde Ostin.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Klote.’

Terwijl ik ging zitten draaide Taylor Ridley, aan het tafeltje links van me, zich om en glimlachte naar me. Taylor is cheerleader en een van de knapste meisjes op Meridian. Of eigenlijk: een van de knapste meisjes op welke school dan ook. Ze heeft een gezicht dat zo op een beautymagazine zou kunnen staan, lang bruin haar en grote kastanjebruine ogen. En omdat ik hier helemaal eerlijk ben, wil ik best toegeven dat ik vanaf het allereerste moment dat ik haar zag verliefd op haar was. Ik had niet lang nodig om erachter te komen dat ik niet de enige was.

Taylor deed altijd aardig tegen me. Eerst hoopte ik dat ze aardig deed omdat ze me leuk vond, maar ze is gewoon zo iemand die tegen iedereen aardig doet. Aardig of niet, het maakte allemaal weinig uit. Ik had geen schijn van kans. Maar dan ook echt geen schijn van kans. Niemand weet dus iets van mijn geheime verliefdheid, zelfs Ostin niet, die alles van me weet. Sommige dromen zijn gewoon te gênant om te delen.

Hoe dan ook, zodra Taylor me aankeek, werd mijn tic tien keer zo erg. Dat effect heeft stress op mensen met Tourette. Ik dwong mezelf om niet te knippen terwijl ik ging zitten en mijn biologieboek uit mijn rugzak haalde. Zo gaat dat met mijn tics: als ik heel erg mijn best doe kan ik ze

uitstellen, maar ik kan ze niet laten verdwijnen. Het is net zoiets als heel erge jeuk: je kunt het een tijdje negeren maar het wordt steeds erger, totdat je móét krabben. Ik heb geleerd om mijn tics te verbergen. Soms laat ik mijn potlood bijvoorbeeld op de grond vallen, en dan knipper ik gauw met mijn ogen als ik me buk om hem op te rapen. Ik weet zeker dat iedereen me ongeloofelijk onhandig vindt, want soms laat ik mijn potlood in één les wel vier of vijf keer vallen. Hoe dan ook, bij meneer Dallstrom, bij Jack en bij Taylor knipperde ik als een oude tl-buis.

Poulsen vervolgde zijn les. 'Oké mensen, we hadden het over elektriciteit en het lichaam. "Ik zing het lichaam elektrisch" schreef de dichter Walter Whitman. Laat eens horen, wie kan uitleggen welke rol elektriciteit in het lichaam speelt?'

Hij keek met doffe ogen de klas rond, duidelijk teleurgesteld over het gebrek aan enthousiasme. 'Dit moeten jullie weten, jongens. Komt morgen in het proefwerk terug.'

'Je hart werkt op elektriciteit,' zei het meisje met de gigantische beugel op de eerste rij.

'Cor-rect,' zei hij. 'Wat nog meer?'

Taylor stak haar hand op. 'Het zorgt voor de signaaloverdracht in onze zenuwen.'

'Helemaal goed, juffrouw Ridley. En waar komt deze elektriciteit vandaan?' Hij liet zijn blik door het lokaal gaan. 'Waar komt deze elektriciteit vandaan? Kom op, mensen.' Het was gevaarlijk als niemand antwoord gaf, want dan pikte hij die mensen eruit die het antwoord zo goed als zeker níét wisten. 'Morris, jij mag het zeggen.'

'Eh... batterijen?'

De hele klas lachte.

'Ongeloofelijk,' zei Poulsen hoofdschuddend. 'Batterijen. Oké, Morris,

misschien moeten we jouw batterijen even opladen want die beginnen duidelijk leeg te raken. Waar komt elektriciteit vandaan, Vey?’

Ik slikte moeizaam. ‘Elektrolyten?’ zei ik.

‘Dat zou het geval zijn als je een sidderaal was, Vey.’

Iedereen lachte weer. Taylor wierp me een medelevende blik toe. Ik liet mijn potlood op de grond vallen.

Ostin stak zijn hand op.

‘Liss,’ zei Poulsen. ‘Laat maar horen.’

Ostin ging rechtop zitten alsof hij een hoorcollege ging geven, wat ook zo was.

‘Het menselijk lichaam wekt een elektrische stroom op door middel van chemische stoffen in de zenuwen in een proces dat elektrogenese heet. Elke keer dat er een signaal via de zenuwen wordt verstuurd, stromen er kalium-ionen de zenuwcellen uit en stromen er natrium-ionen naar binnen. Deze ionen hebben een iets andere lading, en door het verschil in ionische concentratie binnen en buiten de cel ontstaat er een lading die ons lichaam als elektriciteit verwerkt.’

‘Bravo, Liss. Harvard gloort aan de horizon. Voor iedereen die geen benul heeft van wat Ostin zojuist heeft gezegd, zal ik het op het bord schrijven. E-lek-tro-gen-e-se.’

Zodra Poulsen met zijn rug naar ons toe stond, draaide Ostin zich om en fluisterde: ‘Hoe is het afgelopen bij Dallstrom? Moet Jack nablijven?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, ik moet nablijven.’

Hij trok zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Omdat je in je locker werd geduwd?’

‘Yep.’

‘Dallstrom is een eikel.’

‘Dat wisten we al.’